

РЕШЕНИЕ

№ 7749

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9778** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 29.09.2022 г., постановено по НАХД № 2853/2021 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав, е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-024601/19.01.2021 г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на В. Л. К., за нарушения на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ с.з., на основание чл. 185 ЗДвП и чл. 175, ал. 1, т. 5 с.з., са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 20 лв., и в размер на 150 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за 2 месеца. С решението наказателното постановление е изменено, като СРС е приложил закон за еднакво наказуемо административно нарушение – вместо по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, е приел, че квалификацията следва да е за нарушение по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП, и е намалил наказанията по т.2 от постановлението на 1 месец лишаване от право да управлява МПС и глоба в размер на 50 лв.

Недоволен от решението В. Л. К. го е обжалвал с искане за неговата отмяна, като в касационната жалба, подадена от упълномощен процесуален представител – адв. Х. Р., са изложени съображения за неправилност на съдебния акт, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се,

че наказанието било явно несправедливо с оглед тежестта на нарушенията. Прави искане за присъждане на разноски.

Ответникът не е заявил становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Според обжалваното наказателно постановление касаторът е санкциониран за това, че на 17.11.2020 г., около 13.38 часа в [населено място] на [улица] управлявал лек автомобил „Л. ЛИБРА“ с рег. [рег.номер на МПС] и поради недостатъчен контрол върху управлението от него автомобил реализирал ПТП в л.а. „НИСАН“ с рег. [рег.номер на МПС], след което не изпълнил задължението си като участник в ПТП. Нарушенията са квалифицирани като такива по чл. 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, за което са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 20 лв. и на 150 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.

Описаната фактическа обстановка не е установена от въззивния съд, който е препратил към нея и е възприел безкритично фактите, посочени в АУАН и НП, като е счел за ненужно да разпитва свидетели – актосъставител, служител изготвил докладна записка, нито другия водач, участвал в ПТП. Съдът се е задоволил само с това, да изслуша обясненията на наказаното лице, което единствено се е явило в съдебно заседание.

Решението е валидно и допустимо, но е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила.

На първо място, както беше посочено, СРС не е установил фактическата обстановка по делото, а с мотивите си е препратил към съдържанието на АУАН и НП. Без да коментира използваната от въззивния съд техника за установяване на фактите по делото, касационният състав намира, че в случая съдът не е изпълнил задълженията си да установи обективната истина по делото, като не е събрал никакви доказателства по силата на служебното начало и в изпълнение на задължението си за доказване. В нарушение на чл. 116, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, съдът е изслушал единствено обясненията на наказаното лице и е коментирал представената от него снимка, като без да изследва фактите по делото е приел за безспорно установено посоченото в АУАН и НП и е формирал краен извод за безспорна установеност на нарушението. Предвид забраната за нови фактически установявания от касационната инстанция, настоящият състав е в невъзможност да се произнесе по правилността на формираните от съда изводи, тъй като не споделя подхода за установяване на фактите единствено на базата на посоченото в АУАН и без разпит на нито един свидетел и без събиране на доказателства, различни, от представените от АНО.

На следващо място, доколкото може да се установи, ПТП е възникнало при движение назад, но съдът не е обсъдил дали водачът е нарушил разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП. Приел е, че в случая е налице нарушение на чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП, която гласи, че всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди. Съдът отново е пропуснал да събере доказателства, този път по отношение на характера на причинените имуществени вреди – дали действително такива са настъпили, в какво се изразяват, на

какво се дължат, какъв е механизма за причиняването им, каква е паричната им равностойност. В тази връзка, не е разпитан, въпреки че е бил установен собственикът на другото МПС. Доколкото обаче се касае движение назад, следва да се установи дали нарушението е правилно квалифицирано като „загуба на контрол върху МПС“.

Въззивният съд не е обсъдил твърдението на наказаното лице, за попълнен двустранен протокол от страна на двамата водачи. В случай, че такъв е наличен, същият не е приобщен към доказателствената съвкупност и не е обсъден от съда. Ако такъв е бил налице, същият е следвало да бъде обсъден от съда с оглед приложението на чл. 28 ЗАНН, тъй като ако се даде вяра на обясненията на наказаното лице, ще стане ясно, че след като е разбрал за настъпилото ПТП същият се е бил върнал и е потърсил другия водач, попълнили са двустранен протокол и по същество е изпълнил задълженията си като участник в ПТП, веднага щом е узнал, че е притежавал това качество.

В светлината на казаното в предходния абзац, съдът не е обсъдил изобщо приложението на чл. 28 ЗАНН и дали нарушението не представлява маловажен случай. Съдът е изложил абстрактни, хаотични и трудноразбираеми мотиви като е приел, че щетите не надвишавали 6 000 лв., като остава неясно каква е връзката на тази сума с процесния случай, доколкото в случая се касае за формално нарушение и имуществените вреди не са елемент от фактическия състав на нарушението. Въпреки това, съдът е изложил свои разсъждения по отношение ниския размер на тези имуществени вреди, но този предполагаем нисък размер не е анализиран през призмата на наличните факти и поведението на другия участник в ПТП, а именно начина, по който е паркирал, дали е създал затруднение за останалите водачи и т.н. Съдът не е обсъдил дали нарушението представлява маловажен случай, а преценката на АНО дали случаят е такъв подлежи на съдебен контрол, тъй като касае правилното приложение на материалния закон.

С оглед изложеното дотук, съдът намира, че решението е неправилно и делото следва да бъде върнато на въззивния съд за ново произнасяне. При новото разглеждане на делото съдът следва да прояви процесуална активност и да събере всички относими и необходими доказателства, въз основа на които да установи по безспорен начин фактическата обстановка; да изложи мотиви по отношение на приложимия закон – под кой състав на нарушение се субсумира твърдяното поведение на касатора, съставляващо административно нарушение, ако се докаже наличието на такова; следва да се установи в какво се изразява загубата на контрол над МПС, доколкото се твърди, че е налице нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП; следва да се изследва поведението на другите участници в ПТП, умисъла на наказаното лице, механизма на настъпване на ПТП и какви са причинените от него имуществени вреди, както и да се изложат мотиви дали в случая е налице хипотезата на маловажно нарушение. На следващо място, доколкото за да изпълни задълженията си като участник в ПТП, едно лице следва да е наясно, че притежава това качество. Предвид твърденията, че щетите са незначителни следва да се изследва дали въобще водачът е разбирал, че е участник в ПТП и да бъде направен извод дали умишлено е нарушил задълженията, които има в това си качество.

По отношение искането за разноси, по него следва на основание чл. 226, ал. 3 АПК да се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото. Следва да се съобрази, че по делото са представени два договора за правна помощ и съдействие, съответно са налице два списъка на разноските, в които е посочен различен размер на разноските. Съдът обръща внимание, че от тях не става ясно какви са правата и

задълженията на страните и съдът следва да обсъди дали не е налице злоупотреба с право, доколкото съгласно първия договор е заплатен „адвокатски хонорар“ в размер на 200 лв., а във втория хонорарът вече е само за изготвяне на касационната жалба, а процесуалното представителство е остойностено на още 300 лв.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 222, ал. 2, т. 1 и т. 2 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 29.09.2022 г., постановено по НАХД № 2853/2021 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд за ново разглеждане от друг състав на съда.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.